

MEDITACIÓ

L'EXCURSIONISTA posseeix una envejable trilogia: té per sostre, el firmament; per horitzó, l'infinit; i, per camí, la llibertat.

S'entafora arreu; reb l'emoció directa del gaudi contemplatiu, i, s'emplena els pulmons d'aire pur. Aquest bany de bellesa i d'atmòsfera immaculades es filtren ben endins, i en sorgeix, llavors, com una mena de metamorfosi, l'esclat de noblesa, de companyarisme, d'aquest amor al proïsme, d'inefable benestar espiritual.

El contacte amb els elements: l'eixida i posta del sol; el vent que xiula, canta, amanyaga o envesteix entre plantes i espadats, afraus i galta-penjants de muntanyes; els llençols de neu que encatifen les planes i carenes; la boira suau i a vegades traïdora que es difumina entre cingleres i pics alterosos, o s'enfila arrapant-se pels vessants, destriant-se en frèvolts vels que s'esfilagarsen al més lleu contacte amb els esbarzers, ginesteres i promi-nències cantelludes; o bé la pluja, adés ploriquejant mandrosament; adés en tamborinades que barren el pas del caminant.

Són els fenòmens que els ofereix la naturalesa de manera directa, sense trabes, per tal de copsar-ne tota l'emotiva intensitat.

* * * * *

Es ben diferent un d'aquest dies de sol, pluja, neu, venteguera, llamps, trons o pedregada, vistos des del poble i més des de ciutat, on s'embordeeix i filtra, o trobar-vos recerats en plena muntanya, o ran la mar, veient i sentint trontollar l'ambient que us envolta amb tota la seva grandiosa i majestuosa placidesa o ferotgia.

L'home de ciutat i el del camp o muntanya no poden entendre's en mesurar la vida en tot això, que ens sembla de més comú i senzill. Malgrat que la gent dels pobles es troben a prop en l'observació d'aquells fenòmens, no per això poden identificar-se amb la del camp, que en reben directament els efectes.

Ve a tomb, per a refermar el precedent, esmentar el cas quan un jorn ens trobàvem en una casa de pagès, i de sobtada començà a ennegrir-se el dia per l'aparició d'una munió compacte de núvols de tempesta, que anaven ribetejant-se de blanc cendrós. A poc es capgiraven, revolcant-se entre sí, com immensa budellada convulsionada. Amenaça imparable que anava a volcar-se damunt del predi. No es féu esperar l'espetec del primer llamp amb cruiximent sec, sarmentejat en garfis cegadors, fent retrunyir els vidres de portes i finestres. El tro udolà feréstec, amb folia de bèstia ferida de mort. Els núvols s'esbarlaren, com si talment haguessin estat ganivetejats, i, esven-